

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl soudkyní JUDr. Janou Kábrtovou v právní věci

žalobkyně: **M. B.**
zastoupená Mgr. Tomášem Maxou, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Petrská 1136/12, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. září 2019, č. j. KUKHK-23391/DS/2019/Kj,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 23. 5. 2019, č. j. MuJc/2019/5022/DOP/Kaf, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) a písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“). Za uvedené jednání jí byla uložena pokuta 25 000 Kč a povinnost uhradit náklady

správního řízení 1 000 Kč, a dále trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na pozemních komunikacích na dobu 12 měsíců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně napadla shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Jako stěžejní námitku své žaloby uvedla, že dle § 125c odst. 1 silničního zákona se může přestupku dopustit pouze řidič a nikdo jiný; ve správním řízení vedeném proti žalobkyni však nebylo prokázáno, že by ona byla řidičkou, a tedy nemůže být zvláštním subjektem uznatelným ze spáchání tohoto přestupku.
3. Žalobkyně v rámci přestupkového řízení popírala, že by řídila vozidlo v době před silniční kontrolou. Provedené dokazování přitom nejenže neprokázalo, že by byla řidičkou, ale dokonce potvrdilo, že řidičkou být nemohla. Ani jeden z policistů nevěděl, kdo vozidlo řídil a řidiče určili pouze na základě informací, které jim měla sdělit žalobkyně. Jediným důkazem, o který žalovaný opřel svůj závěr o tom, že žalobkyně řídila nebo mohla řídit motorové vozidlo, tedy měla být její tvrzení na místě silniční kontroly.
4. Prohlášení žalobkyně na místě silniční kontroly mělo povahu podání vysvětlení, které nebylo možné použít jako důkaz, a to ani výsledkem policistů ke skutečnostem, které byly sděleny před zahájením přestupkového řízení. Nepřípustnost použití vysvětlení jako důkazu nelze obcházet pořízením videozáznamu. Nad to na videozáznamu není žádný náznak poučení, které musí být dáno před podáním vysvětlení.
5. Z provedeného dokazování vyplývá, že řidičem nebyla žalobkyně. Z výpovědí policistů vyplynulo, že na místo řidiče si sedla teprve dodatečně. Policisté jí totiž nejprve viděli mezi sedadlem řidiče a spolujezdce, odkud se přesunula na místo řidiče. Jak přitom policisté uvedli, L. K. vypadl z místa spolujezdce a je zřejmé, že tedy musel být v nestandardní poloze, kam se mohl dostat právě při přesedání z místa řidiče. Sam přitom naznačil, že mohl mít důvody, vyhnout se tomu, aby byl označen za řidiče. Již z těchto skutečností je zcela zřejmé, že žalobkyně původně seděla na místě spolujezdce, odkud se po zastavení vozidla urychleně přesunula na místo řidiče. Z rozhovoru policistů s neustále diskutujícím L. K. přitom nejen vyplynulo, že řídil on sám, ale i to, že je policistům tato skutečnost zcela zřejmá. Žaloba cituje videozáznam označený FILE0044 v úseku 2:05 minut následovně:

V tomto rozhovoru policista uvádí, že chtěl zastavit vozidlo, a L. K. se zeptá: „A Vy jste udělal co?“. A na to L. K. odpovídá „Hodil jsem couvačku“. Rozhovor pokračuje následovně:

Policista: Bavme se jako chlapi. Viděl jste auto, hodil jste couvačku.

L. K. přitakává

Policista: Co byste udělal dál?

L. K.: A co byste udělali, kdybych tam dojel (domů)?

Policista: No nic, zastavili bysme Vás.

L. K.: No právě.

Policista: A Vy máte nějaký trest nebo Vám něco hrozí?

L. K.: No hrozí mi, že mi seberete papíry.

Policista: My ne, my nesebíráme. Ty sebírá správní orgán.

L. K.: No právě.

6. Podle žaloby pak v rámci rozhovoru zachyceného na videozáznamu policista rozvádí, co by L. K. hrozilo, kdyby ho přistihli pod vlivem alkoholu jako řidiče, na což on odpovídá: „Tak aspoň vidíte, proč jsem to udělal.“. Po další diskuzi sám policista L. K. sdělí, že mu jako řidiči zakazuje další jízdu s vozidlem. Je tedy zcela zřejmé, že i policistům na místě bylo jasné, kdo řídil, proto je naprosto zarážející, že i nadále považovali za řidiče vozidla žalobkyni. A to bez ohledu na to, kdy byl pořízen tento videozáznam. Prokazuje totiž vědomí policistů o tom, kdo byl skutečným řidičem. Nejenže tedy nebylo prokázáno, že by vozidlo řídila žalobkyně. Bylo dokonce prokázáno, že vozidlo ani řídit nemohla, což jí navíc znemožňovaly její zdravotní problémy.
7. Žalobkyně navrhla rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný se ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a znovu shrnul všechny skutkové okolnosti i následné právní hodnocení.
9. Námitky žalobkyně o tom, že nebylo prokázáno, že byla řidičkou, jsou shodné s námitkami uvedenými již v podání nazvaném návrh na zastavení řízení a byly již vypořádány v rámci rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolací orgán - žalovaný se s vypořádáním námitek ztotožnil.
10. V rámci správního řízení byl proveden důkaz videozáznamem, který byl pořízen na místě silniční kontroly. Žalovaný dospěl k závěru, že postup správního orgánu je v souladu s judikaturou, která je uvedena v doplnění odvolání. V dané věci byl sepsán úřední záznam o silniční kontrole a oznámení přestupku, naopak nebyl sepsán žádný záznam o podání vysvětlení. V uvedené věci byl vytvořen ucelený důkazní řetězec, který potvrdil přestupkové jednání žalobkyně.
11. Na CD, které je součástí spisového materiálu je uložena složka s názvem KRPH14014/PŘ-2019-050415, která obsahuje dva videosoubory, které jsou označeny FILE0043.MOV a FILE0044.MOV. V prvním videosouboru se žalobkyně prohlásila za řidiče. Dále je v čase 01:54 minuty videozáznamu vidět a slyšet konverzaci policisty s žalobkyní, kde tato žádá o propuštění do místa bydliště a policista na to odpovídá, že až po provedení dechové zkoušky, na což žalobkyně odpovídá, že tuto odmítá. Následně v čase 03:02 minuty videozáznamu je žalobkyně vyzvána dle zákona k podrobení se dechové zkoušce ke zjištění alkoholu v dechu. Nato, po poradě se spolucestujícím, žalobkyně výslovně odmítá dechovou zkoušku. V druhém videosouboru je zaznamenáno, že žalobkyně uvádí, že si dala nějaké pivo. Dále i spolujezdec uvedl, že vozidlo řídila žalobkyně.
12. V rámci dokazování byl proveden výslech svědků – zasahujících policistů. Vozidlo KIA přijíždělo směrem od Libošovic, snížilo rychlost jízdy a zastavilo asi 50 metrů před místem, kde stál policista a červeným světlem stavěl vozidlo. Následně se vozidlo rozjelo na zpátečku zpět, když toto zaregistroval, tak se rozběhl ke kolegovi a nasedl k němu do služebního vozidla a rozjeli se za vozidlem žalobkyně. Poté zastavili proti tomuto vozidlu cca na vzdálenost 5 metrů a kolega svítil na vozidlo tak, aby viděli, co se bude ve vozidle dít. On hned po zastavení vozidla vystoupil a viděl v prostoru mezi sedadly ženu.

Přiběhl na stranu spolucestujícího ve vozidle a na této straně vozidla po čtyřech vylezl muž v obleku. Z místa řidiče vystoupila žena. Paní nepředložila žádné doklady, muž předložil občanský průkaz. Následně bylo provedeno ztotožnění osob. Na dotaz policisty žalobkyně uvedla, že byla řidičkou vozidla. Proto byla následně vyzvána k provedení dechové zkoušky dechovým analyzátozem, což odmítla. Policista ji poučil, že se jedná o protiprávní jednání, za které jí hrozí vyšší správní trest a to pokuta a zákaz řízení a opakovaně jí vyzval k provedení dechové zkoušky, kterou žalobkyně opakovaně odmítla.

13. V rámci správního řízení byl proveden výslech Ing. L. K. - spolujezdce ve vozidle, který uvedl, že uvedeného dne spolupořádal ples v obci Libošovice a v průběhu večera se výrazně zhoršil zdravotní stav jeho partnerky M. B., která trpí vleklými zdravotními problémy s očima, proto odjeli z plesu ještě před jeho ukončením. Museli ji společně s P. S. dovést k vozidlu, neboť měla silné bolesti a špatně se orientovala v prostoru, sedla si na místo spolujezdce vpředu. Dále odmítl ve věci vypovídat. Na shora uvedeném videozáznamu spolujezdec opakovaně uvedl, že vozidlo řídila žalobkyně.
14. Žalovaný na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalobkyně řídila vozidlo, které hlídka Policie ČR kontrolovala. Ze svědeckých výpovědí jednoznačně vyplynulo, že vozidlo bylo v pohybu, po zastavení vozidla z místa řidiče vystoupila žalobkyně a následně se po výzvě odmítla podrobit provedení orientační dechové zkoušky analyzátozem alkoholu v dechu, který byl řádně certifikován. Na řidiče, který odmítne podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, se hledí jako by byl pod vlivem alkoholu.
15. Závěrem svého vyjádření žalovaný vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Vzhledem k tomu, že ke dni 30. 4. 2020 zanikla soudci JUDr. P. K. podle § 95 zákona č. 6/2002 Sb., funkce soudce, byla tato věc přidělena změnou rozvrhu práce č. 8 ze dne 21. 4. 2020, zn. Spr. 1948/2020 k projednání a rozhodnutí samosoudkyni JUDr. Janě Kábrtové. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž při tom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
17. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že správní orgán obdržel oznámení přestupku od Policie ČR ze dne 10. 2. 2019. Dle úředního záznamu o přestupku zastavovali policisté automobil za užití světlů. Vozidlo ihned zastavilo ve vzdálenosti cca 50 m před místem kontroly, začalo couvat a po cca 20 m zastavilo. Hlídka dojela k zastavenému vozu, kde z místa spolujezdce vystoupil muž a v nasvíceném vozidle mezi sedadlem řidiče a spolujezdce se nacházela žena. Po nasvícení vnitřního prostoru vozidla

žena přes sedadlo řidiče vystoupila z vozidla. K dotazu policisty žena sdělila, že vozidlo řídila ona. Doklady nepředložila a odmítla dechovou zkoušku.

18. Z výsledku nrap. Bc. M. N. a z výsledku nrap. D. K. ze dne 6. 5. 2019 soud zjistil, že policisté vypovídali shodně, jako je výše uvedeno v úředním záznamu o přestupku. Zastavené vozidlo zprvu zacouvalo dále od policistů, až poté zastavilo. Policista N. upřesnil, že ve chvíli, kdy vyrazili ve služebním vozidle k zastavovanému vozidlu, zastavované auto ještě couvalo. Od signálu, aby vozidlo zastavilo, po okamžik, kdy policisté viděli dovnitř, uplynulo dle policistů 15-20 vteřin. Policista K. k tomu dále upřesnil, že od doby, kdy vyjeli proti vozidlu po dobu, kdy viděli do interiéru, uplynuly max. 3 sekundy. Policisté viděli mezi předními sedadly ženu, ze strany spolujezdce vylezl po čtyřech muž. Žena vystoupila z místa řidiče. K dotazu žena odpověděla, že řídila ona. Test na alkohol odmítla. Byla poučena, že jí hrozí vyšší správní trest a zákaz řízení; opakovaně dechovou zkoušku odmítla. Na dotaz, zda si policista všiml zranění očí paní B., uvedl, že nikoliv. To, kdo vozidlo řídil, určili na základě prohlášení paní B. Policisté neviděli, jestli si ve voze posádka vyměňovala místa. V rozhovoru s policistou N. též spolucestující opakovaně uváděl, že řídila paní B., spolucestující sám jevil známky podnapilosti. Policista K. vypověděl, že má za to, že spolucestující nebyl schopen někam přelézt.
19. Z výsledku L. K., spolujezdce, soud zjistil, že s partnerkou (žalobkyní) v den přestupku odjížděli z plesu, neboť se zdravotní stav partnerky zhoršil, přestávala vidět na levé oko. Proto partnerku spolu s pomocí další osoby dovedl k vozidlu, neboť měla silné bolesti a špatně se orientovala v prostoru. Sedla si na místo spolujedoucího vpředu. Dále sdělil, že na místě silniční kontroly na ně oba policisté tlačili, aby sdělili, kdo vozidlo řídil, jinak že budou oba zajištěni. Dále k věci odmítl vypovídat.
20. Na CD, které je součástí spisového materiálu je uložena složka s názvem KRPH14014/PŘ-2019-050415, která obsahuje dva videosoubory, které jsou označeny FILE0043.MOV a FILE0044.MOV. Přestože jsou videosoubory oběma stranám známy, soud zde shrne podstatné pasáže druhého souboru, neboť je citován též v žalobě, kde však není v celém znění (níže označeny tučně zejména ty pasáže, které žaloba necitovala).
FILE0044.MOV (M.B. = M. B., L.K. = L. K., P. = policista):
L.K.: My se rozjedem a co budete dělat dál? Jedeme kilometr do další vesnice, tak nás tam nechte dojet. Budeme se chovat jako chlapi.
P.: V pohodě, kdybyste se choval jako chlap...
*L.K.: Tak co...Kdybych se choval jako chlap tak jsem v p****i a víte to moc dobře.*
P.: S čím? S řízením?
L.K.: No s řízením, vůbec se svým zaměstnáním a tak dál. Jo. Takže pochopte mě, já nejsem žádný sraab a nechte nás dojet domů, protože jedeme kilometr a chceme zase dojet kilometr támhle do svého baráku. Sorry chlapi. Já vím, jo. Nikoho bysme neohrozili. Tady nejde nikdo, tady nejedí jediný auto, ani tady neběží pes, možná srnka, a vy tady stojíte v Rytířově Lhotě, kde tady bydlí – tady bydlí 30 lidí, támhle bydlí 12 lidí a všichni spějí.
P.: Vloupání do chalup a podobně.
L.K.: Já vím. Tak proč hlídáte nás, který jedeme z plesu a jedeme domů a chceme se vyspat. Vrátili jste mi vůbec občanku?

P.: Ještě ne. Pane K., řeknu vám jednu věc.

L.K.: Já vím že to je s*****a.

P.: Vzhledem k tomu, že tady je vloupání do chalup, tak bylo jediný auto, který jsme chtěli zkontrolovat, ale v tu chvíli jste udělal co?

L.K.: No hodil jsem couvačku.

P.: Hodil jste couvačku.

L.K.: Teda já ne že jo, **tady paní hodila couvačku.**

P.: Hezky jste jí seděl na klíně.

P.: Bavme se jako chlapi. Viděl jste auto, hodil jste couvačku.

L.K.: A co byste udělali kdybych tam dojel?

P.: No nic, zastavili bysme vás. Sepsali bysme to s váma.

L.K.: No právě.

P.: A Vy máte nějaké trest nebo Vám něco hrozí?

L.K.: No hrozí mi, že mi seberete papíry.

P.: My ne, my nesebíráme. Ty sebírá správní orgán.

L.K.: No právě.

P.: Ne my, policie nezavírá. Dali bysme vám dejchnout,...

L.K.: Nechte to bejt.

P.: No jak říkám, musíte vědět vy, kolik jste toho vypil.

L.K.: Já vás prosím v*****e se na to, protože u nás dole bydlí 12 lidí, jedeme z plesu, který my pořádáme a...jako počkej M.sedni si.

M.B.: Já jediný co k tomu můžu říct je, že jestli mi někdo sebere papíry, tak se v životě už nedostanu do práce, protože z týhle p*****e, kde bydlím, se nedostanu.

L.K.: My tady jediný udržujeme kulturu tý vesnice.

M.B.:Kulturu tý vesnice, ano. Dala jsem si prostě nějaký pivo.

L.K.: M. prosímtě ...to řesím já. M. prosímtě sedni si, budeme řídit za chvíli.

M.B.: A chci jet domů, mám toho plný kecky.

(...)

P.: Bavme se zcela otevřeně, jak říkám: dostal byste dejchnout, jde o to, kolik byste toho nadejchal.

L.K.: Asi hodně.

P.: Já nevím, to musíte vědět vy, kolik jste toho vypili.

L.K.: Já to vím, já bych měl minimálně přes promile. To se vůbec o tom nebudem bavit.

P.: Tak jestli přes promile tak to už by bylo ohrožení pod vlivem návykové látky, jako trestnej čin. Měl byste možnost odmítnout zkoušku.

L.K.: Tak aspoň víte, proč jsem to udělal...že jsem paní říkal, ať začne couvat.

21. Dne 23. 5. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, které následně žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím. Obě správní rozhodnutí se podrobně zabývala námitkami žalobkyně, soud je nebude na tomto místě opětovně rekapitulovat, neboť jsou oběma účastníkům známa. V dalším posouzení proto soud pouze odkáže na relevantní pasáže z daných rozhodnutí.
22. Předně nutno konstatovat, že žalobní námitky jsou zčásti shodné s námitkami uváděnými v přestupkovém řízení, přičemž se k nim velmi pečlivě vyjádřil již správní orgán I. stupně.

Nepřezkoumatelnost

23. Žalobkyně namítala, že není zřejmé, na základě čeho dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobkyně byla poučena. Žalovaný se pak tímto argumentem nezabýval a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
24. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Z rozhodnutí obou správních orgánů lze seznat základní nosné úvahy, důkazy, ze kterých bylo v řízení vycházeno. Nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Správní orgány se zabývaly jádrem dané věci, tj. otázkou, zda se přestupek stal, zda se jej dopustila žalobkyně. Argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgán vedly k učiněným závěrům. Nepřezkoumatelnost nepůsobí fakt, že se odvolací orgán nevypořádal s dílčí námitkou odvolatele, pokud z celkového charakteru odůvodnění jsou seznatelné důvody, pro které bylo vydáno. Není totiž povinností žalovaného výslovně a jednotlivě reagovat na každou odvolací námitku, pokud z jeho rozhodnutí jako celku vyplývá, jak s jednotlivými námitkami naložil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 As 260/2017-34).

Subjekt přestupku

25. Nejobsáhlejší námitkou žalobkyně bylo to, že nebylo prokázáno, že by byla řidičkou; dle žaloby bylo naopak prokázáno, že řidičkou být nemohla. Již správní orgán I. stupně se s touto námitkou podrobně vypořádal na str. 8-15 a soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje. Je zřejmé, že správní orgán vycházel z provedených důkazů, které vedly k závěru, že právě žalobkyně byla řidičkou. Jednak se jednalo o její vlastní sdělení a přitakání jejího spolujezdce, dále o skutečnosti vyplývající z výpovědi obou policistů. Časovou sousledností sestavenou z výpovědi policistů i z běžného chodu věcí lze dovodit, že skutkový děj se odehrál tak, jak je zaznamenáno v úředním záznamu. Tedy zastavovaný vůz obdržel světelný signál k zastavení, načež zastavil a začal couvat. Policisté neprodleně nastoupili do služebního vozu a přiblížili se k zastavovanému

automobilu. Zastavované vozidlo mezitím již ukončilo couvání a zastavilo úplně. Při příjezdu policistů byla mezi sedadly žena, z místa spolujezdce vystoupil muž.

26. Výpověď L. K. podaná u správního orgánu, nebyla podpořena žádnými dalšími důkazy. Přitom lze předpokládat, že osoba, která má silné bolesti a špatně se orientuje v prostoru, jak o žalobkyni vypovídal její partner, bude tyto problémy policistům sdělovat. Ani videozáznam, ani výpověď policistů však nezaznamenává jakékoli problémy žalobkyně. Nutno podotknout, že na videozáznamu je to spíše spolujezdec, kdo vykazuje známky obtížné artikulace. S ohledem na vzdálenost vozidla od stanoviště policie a jeho couvací manévry by pak během cca 15-20 sekund musel původní řidič přelézt a žalobkyně si sednout na místo řidiče, přičemž tento úkon by musel být zahájen již při pohybu vozidla na zpátečku. Tedy pouhý fakt, že při nasvícení zastavovaného vozidla byla žalobkyně mezi předními sedadly, nestačí k závěru, že žalobkyně nebyla řidičkou, neboť úkon přelézání na sedadlo spolujezdce nemusela stihnout provést. Policistům ona i její spolujezdec potvrdili, že řídila ona. I v rozhovoru, který vedl policista dále s L. K., tento označil za řidiče svoji partnerku (viz tučné přepisy videozáznamu výše), přestože se v žalobě snaží žalobkyně podsunout opak. V žalobě (a stejně tak v odvolání) citovaný přepis hovoru je neúplný a chybí podstatná část, zejména *Tak aspoň víte, proč jsem to udělal...že jsem paní říkal, ať začne couvat.*
27. Přestože tedy spolujezdec předestřel správnímu orgánu svou verzi skutkového děje, především s ohledem na výpovědi zasahujících policistů, které byly podpořeny oznámením o přestupku a obrazovým záznamem z měřicího zařízení, má tuto verzi soud za vyvrácenou. Soud má za to, že v řízení před správními orgány bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně v rozhodné chvíli řídila vozidlo. I proto, po sdělení žalobkyně, že ona je řidičkou, reagoval policista slovy „*V případě, že jste řídila vozidlo, Vás budu vyzývat k provedení dechové zkoušky*“. Nejednalo se tedy o *a priori* podmínku policisty, jak je předestíráno v žalobě, ale naopak o oznámení žalobkyni, které by bylo možno přeformulovat slovy: „*Jelikož nastal případ, že jste řídila vozidlo a jste řidičkou, budu Vás nyní vyzývat k provedení dechové zkoušky.*“
28. Jak je zřejmé z videozáznamů (a žalobkyně to ostatně ani nepopírá), žalobkyně dechovou zkoušku zjišťující alkohol v krvi, odmítla, a to i opakovaně po poučení od policisty, které se týkalo výše sankce. Za to však sama ve videozáznamu policistům přiznává, že si dala pivo. Soud se proto ztotožňuje s právní kvalifikací skutku tak, jak je uvedena v napadeném rozhodnutí.

Záznam o podání vysvětlení jako důkaz

29. Další námitkou žalobkyně bylo, že její prohlášení na místě kontroly mělo povahu podání vysvětlení, a proto nebylo možné použít jej jako důkaz. K tomu soud odkazuje opakovaně na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, konkrétně na str. 12 a následující, kde se správní orgán důkladně vyjadřuje k týmž námitkám, neboť právní zástupce žalobkyně je uváděl již v přestupkovém řízení. Zejména soud ve shodě se správním orgánem opakuje, že prohlášení žalobkyně o tom, že byla řidičkou, nebylo sebeobviněním, neboť toto prohlášení pouze stanovilo její postavení při silniční kontrole a z toho vyplývající povinnost podrobit se dechové zkoušce na alkohol. Teprve odmítnutí této zkoušky bylo přestupkem, nikoli samotná skutečnost, že řídila vozidlo. Žalobkyně byla (dle videozáznamu) poučena o tom, jaká sankce jí v případě odmítnutí podrobit se zkoušce, hrozí.

30. Videozáznam pořízený na místě zásahu nebyl jediným důkazním prostředkem, byl hodnocen v souladu s výpovědí obou zasahujících policistů a spolujezdce žalobkyně, též s oznámením o přestupku a úředním záznamem o přestupku. Vzhledem k výše uvedenému nebránilo nic užití videozáznamu, přičemž si lze stěží představit hodnotnější důkazní prostředek, který mohly správní orgány získat, nežli právě videozáznam, na němž je zachycena situace bezprostředně (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 5. června 2020, č.j. 73 A 8/2019-32).

V. Závěr a náklady řízení

31. Na základě výše uvedeného krajský soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 1. října 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně